

Arrest

nr. 214 162 van 18 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wordt op 8 juni 2018 aangetroffen te Antwerpen. De politie stelt vast dat de verzoekende partij illegaal in het land verblijft. De verzoekende partij wordt diezelfde dag gehoord door de politie.

Op 8 juni 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten;

naam: M.

voornaam: A.

geboortedatum: 19.06.,1997

nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, ALIAS :

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 08.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum het moment van zijn arrestatie.*

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 08.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij een Poolse vriendin heeft genaamd “E.”. Betrokkene geeft echter geen verdere details, zodat niet kan nagegaan worden of deze persoon daadwerkelijk legaal in België verblijft. Hoedanook toont betrokkene hiermee niet aan dat dat de relatie die hij heeft met deze Poolse vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 08.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 08.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij een Poolse vriendin heeft genaamd "E.". Betrokkene geeft echter geen verdere details, zodat niet kan nagegaan worden of deze persoon daadwerkelijk legaal in België verblijft. Hoedanook toont betrokkene hiermee niet aan dat dat de relatie die hij heeft met deze Poolse vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 08.06.2018 door de zone van Antwerpen en verklaart dat hij in België verblijft en niet wil terugkeren naar Senegal omdat hij op zoek is naar een beter leven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...).”*

Tevens op 8 juni 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

“(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: M.

voornaam: A.

geboortedatum: 19.06.1997

geboorteplaats:

nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 8.06.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3" Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 08.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij een Poolse vriendin heeft genaamd "E.". Betrokkene geeft echter geen verdere details, zodat niet kan nagegaan worden of deze persoon daadwerkelijk legaal in België verblijft. Hoedanook toont betrokkene hiermee niet aan dat dat de relatie die hij heeft met deze Poolse vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 08.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België verblijft en niet wil terugkeren naar Senegal omdat hij op zoek is naar een beter leven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend

zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

Op 11 juni 2018 wordt de verzoekende partij opnieuw gehoord.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het hoorrecht als algemeen beginsel van de Europees Unierecht.

2.2. Het eerste onderdeel van het middel licht toe:

"7. Exposé des moyens

(...)

7.2. Moyen Unique

La requérante prend un second moyen pris de la violation des articles 8 et 13 de la CEDH, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de la violation des articles 74/13 et 62 de La loi du 15 décembre 1980 et violation du principe général de droit de l'Union européenne à être entendu par les deux actes attaqués.

7.2.1.1^{ère} Branche

21. Bien que la CJUE l'ait rappelé dans un arrêt récent, que l'article 41 de la Charte s'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de L'Union, la Cour estime cependant que :

« Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega, C-166/13, §44 a et 46).

22. L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de La transposition en droit belge de L'article 6.1 de la Directive 2008/115/CE, lequel porte que :

*« Les Etat membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».
Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.*

23. Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la Loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

24. La CJUE a indiqué, dans son arrêt C-24-9/13, rendu le 11 décembre 2014, que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...].

Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...], lorsque les Etats membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...] » (CJUE, 11 décembre 2014, Boudjlida, C-249/13, § 36, 37, 48, 49 et 59.)

25. Dans son arrêt C-383/13, prononcé le 10 septembre 2013, la CJUE a précisé que :

« [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, M.G. et N.R., C-383/13, § 38 et 40.)

26. En l'espèce, la partie adverse, qui avait connaissance de l'existence, dans le chef du requérant d'une vie privée et familiale en Belgique au sens de l'article 8 de la CEDH, n'en dit mot dans l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée qui lui sont notifiés

27. La partie requérante reproche non seulement à la partie adverse d'avoir pris ses décisions sans respecter l'obligation de l'entendre préalablement, principe général de droit interne et européen mais également d'avoir motivé les actes attaqués sans tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause. Les zones de police n'ayant pas cette compétence et l'effectuant ses interrogatoires sans intervention d'un interprète.

28. Il n'apparaît pas que la partie adverse ait examiné avec attention la situation du requérant qui vit en Belgique depuis plusieurs mois avec sa compagne de nationalité polonaise et qui en vertu de cette nationalité est automatiquement admise au séjour sur le territoire du Royaume. Élément dont la partie adverse ne tient pas compte.

29. Ce faisant, la partie adverse viole tant son devoir de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents du dossier administratif que l'article 8 de la CEDH.

30. En effet, quant à l'expulsion de personnes en séjour illégal, la Cour et Votre Conseil se sont prononcés sur le respect de la vie privée et familiale et les obligations positives qui en découlent. La partie adverse doit « se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » (CCE, arrêt 159.109 du 21 décembre 2015).

31. L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme exige, dans le cadre d'une ingérence dans la vie privée et familiale, qu'elle soit justifiée par un ou plusieurs des buts légitimes visés au § 2 de cet article et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique.

32. Il incombe à la partie adverse, dans le cadre d'une ingérence dans la vie privée et familiale, de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. A défaut, la décision viole l'article 8 de la CEDH.

33. A tout le moins, dans le cadre d'une première admission, et même à défaut d'ingérence, il convient d'examiner si la partie adverse, au terme d'une balance des intérêts en présence, est tenue à une obligation positive pour permettre de maintenir et développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH, 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, § 63 ; Cour EDH, 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, §38). A défaut de cette mise en balance ou de l'exécution de l'obligation positive qui en découlerait, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (Cour EDH, 17 octobre 1986, *Rees/Royaume-Unis*, §37).

34. Or, l'établissement du centre principal des intérêts de la partie requérante en Belgique s'est réalisé au cours de ces derniers mois de séjour de la partie requérante sur le territoire, de sorte que l'existence d'une vie privée et sociale ne peut être ignorée par la partie adverse.

35. L'article 8 de la CEDH protège le droit à l'épanouissement personnel et celui de nouer et de développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur (voir l'arrêt de la Cour EDH S. Et *MARPER* contre le Royaume-Unis, § 66, du 4 décembre 2008, qui cite notamment l'arrêt *Burghartz*, de la Commission, § 47, et *Friedl c. Autriche*, 31 janvier 1995, avis de la Commission, §45, série A no 305-B). Les ingérences doivent être justifiées par rapport à un des objectifs limitativement énumérés à l'article 8.2. de la même disposition et être strictement nécessaires dans une société démocratique.).

36. La partie adverse, en ne procédant à aucun examen, dans ses décisions d'éloignements, sur le pied de l'article 8 de la CEDH, alors qu'elle avait connaissance des griefs du requérant quant à l'impact des décisions d'éloignement et de refus de séjour sur sa vie privée et familiale, viole l'article 8 de la CEDH et est disproportionnée.

37. Si le requérant avait été entendu sur sa vie familiale en Belgique il aurait été fait mention de sa compagne et pu préciser sa situation administrative. Ainsi la partie requérante a, par ce biais et par l'acte introductif d'instance, fait « valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] », ainsi que prescrit dans les arrêts du 10 septembre 2013, M.G. et N.R. de la Cour de Justice de l'Union Européenne, étant en l'occurrence la potentielle existence d'une vie familiale sur le territoire. En conséquence, la partie défenderesse n'apparaît pas avoir pris en considération tous les éléments qui ont été portés à sa connaissance par la partie requérante,

38. A cet égard, un arrêt « *Khaled Boudjlida* », rendu le 11 décembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit à être entendu

« fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union [...]. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. [...] la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise en mesure de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, *Khaled Boudjlida*, points 34, 36-37 et 59)

39. La partie défenderesse a donc pris les deux décisions attaquées en violation de l'article 8 de la CEDH et a ainsi omis de prendre en considération l'ensemble des éléments relatifs à la vie familiale vantée du requérant en terme de demande de séjour

40. La partie défenderesse n'a ainsi pas respecté le droit de la partie requérante à être entendue avant la prise d'une décision d'éloignement, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 en ne prenant pas en compte tous les éléments de la cause afin de s'assurer, avant de procéder à un éloignement forcé de la

partie requérante, a□ une mise en balance adéquate des intérêts en présence, s'agissant d'une potentielle vie familiale. Partant, la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme est fondé."

2.3. Met verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, naar artikel 6.1. van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en naar Europese rechtspraak van het Hof van Justitie (arresten C-249/13 en C-383/13) benadrukt de verzoekende partij dat zij recht heeft gehoord te worden. Verder geeft de verzoekende partij een theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst naar haar privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en verwijt de bestreden beslissingen hierover niet te motiveren. De bestreden beslissingen zouden niet voldoende rekening houden met het geheel van de elementen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schenden. De politie zou niet gerechtigd zijn of bevoegd zijn om de verzoekende partij te horen zonder tussenkomst van een tolk. Het samenleven met een Poolse partner gedurende verschillende maanden werd niet in acht genomen, terwijl de Poolse nationaliteit de partner automatisch recht op verblijf in België geeft.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen.

De eerste bestreden beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 7, alinea 1, 1°, van de Vreemdelingenwet en meldt de feitelijke grondslag: de verzoekende partij is niet in het bezit van de vereiste documenten, zoals voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing meldt dat er geen sprake is van kinderen of van een medische problematiek van de verzoekende partij. Verder motiveert de bestreden beslissing waarom de relatie die de verzoekende partij voorhoudt te hebben niet onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM valt: de verzoekende partij geeft geen details en het is niet bewezen dat de voorgehouden relatie voldoende hecht is. Bovendien is het eventuele gezinsleven ontstaan in precair verblijf. Verder preciseert de eerste bestreden beslissing de reden waarom geen termijn tot vrijwillig vertrek is voorzien met verwijzing naar de juridische grond: artikel 74/14, §3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing meldt dat verzoekende partij nooit een verblijfsaanvraag indiende en zich niet aanmeldde bij de gemeente of evenmin een bewijs levert dat zij in een hotel logeert. Er bestaat dus een risico op onderduiken.

De tweede bestreden beslissing meldt de juridische grondslag: artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Zij legt uit waarom de duur van het inreisverbod (twee jaren) proportioneel is: er is een risico op onderduiken omdat de verzoekende partij nooit trachtte haar illegaal verblijf te regulariseren en evenmin blijkt dat de verzoekende partij zich aanmeldde bij de gemeente, zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet voorziet. Opnieuw herhaalt deze beslissing waarom het voorgehouden gezinsleven niet onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM valt. Verder gaat de bestreden beslissing in op de toepassing van artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met de elementen die de verzoekende partij bekend maakte tijdens haar gehoor.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.5.1. De verzoekende partij voert in eerste instantie de schending van het hoorrecht aan, zoals vervat in het “*Europees Unierecht*”. Zij verwijst naar artikel 41 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

2.5.2. Artikel 41 van het Handvest bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

“(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

2.5.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een eerste maal werd gehoord door de politie op 8 juni 2018. De vragen werden ter info aan de verwerende partij gegeven in de Franse taal. De verzoekende partij beantwoordde de vraag of zij een duurzame relatie heeft met een partner in België en stelt dat zij een vriendin “E.” heeft te Edegem zonder verder enig detail te geven. Op de vraag waarom zij in België is, wordt geantwoord dat het is om een beter leven te hebben. De verzoekende partij stelt ook geen ziekte te hebben.

De verzoekende partij wordt, weliswaar na het nemen van de bestreden beslissingen, een tweede maal gehoord op 11 juni 2018 in de Franse taal. De verzoekende partij stelt dat zij wenst in Antwerpen te blijven omdat België een land is van de rechten van de mens. Er wordt haar een volledig Franstalige vragenlijst voorgelegd die zij verkiest niet in te vullen, tot zij gepraat heeft met haar leraar Nederlands. Zij weigert op verschillende vragen te antwoorden. Verder blijkt uit het gesprek dat de verzoekende partij verklaart in 2018 in België toe te komen, via Frankrijk en dat zij hoopte op het einde van het jaar een regularisatieaanvraag in te dienen met bewijzen van integratie.

De bestreden beslissingen hebben rekening gehouden met de elementen die de verzoekende partij kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissingen, door de volgende motieven: *“Betrokkene werd gehoord op 08.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij een Poolse vriendin heeft genaamd “E.”. Betrokkene geeft echter geen verdere details, zodat niet kan nagegaan worden of deze persoon daadwerkelijk legaal in België verblijft. Hoedanook toont betrokkene hiermee niet aan dat dat de relatie die hij heeft met deze Poolse vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.*

Betrokkene werd gehoord op 08.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België verblijft en niet wil terugkeren naar Senegal omdat hij op zoek is naar een beter leven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een

schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.”

Noch uit het tweede gehoor na het nemen van de bestreden beslissingen, noch uit het middel blijkt dat de verzoekende partij nieuwe elementen toevoegt, anders dan deze verklaart tijdens het horen van de verzoekende partij op 8 juni 2018. Voorhouden dat de politie niet bevoegd zou zijn om de verzoekende partij te horen, volstaat niet om een schending van de hoorplicht aannemelijk te maken. De verzoekende partij heeft overigens niet om bijstand van een tolk gevraagd en gesteld dat de Franse taal moest gebruikt worden. Een vertaling in de Franse taal van de vragen zijn haar voorgelegd. Concreet herhaalt de verzoekende partij slechts in het middel dat zij een Poolse partner heeft met wie zij enkele maanden zou samenwonen. Met dit element hebben de bestreden beslissingen rekening gehouden. De bewering dat door de Poolse nationaliteit de partner een automatisch recht van verblijf heeft in België, is niet correct. Ook EU-burgers dienen aan wettelijk bepaalde voorwaarden te voldoen om gerechtigd te zijn op een verblijf in België.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk welk element dat zij had kunnen kenbaar maken dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen had kunnen leiden, daargelaten de vaststelling dat zij is gehoord en met de gekende elementen werd rekening gehouden.

Het betoog van de verzoekende partij over de hoorplicht leidt in dit geval niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.6. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Na een uitgebreid theoretisch betoog over deze bepaling herhaalt zij in essentie de grieven, aangehaald in punt 2.5.3. Het enige concrete element ter staving van haar familielevens is de relatie met haar Poolse partner met wie zij enkele maanden zou samenwonen in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissingen stellen correct dat de verzoekende partij niet het bestaan aantoont van een voldoende hechte relatie met de Poolse vriendin waarmee zij enkele maanden zou samenwonen. Dit is kennelijk redelijk. De verzoekende partij heeft zelf verklaard pas in België toe te komen in 2018 terwijl de bestreden beslissingen dateren van 8 juni 2018. Hieruit vloeit voort dat de voorgehouden relatie hoogstens amper vijf maanden oud is. De verzoekende partij laat na enig concreet gegeven bij te brengen hoelang zij haar vriendin kent, wat haar naam is en waar zij hebben gewoond. In die omstandigheden kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten geen grondig onderzoek te hebben gevoerd. Bij gebreke aan een naam kon de verwerende partij niet nagaan of de partner van de verzoekende partij een legaal verblijf in België heeft. Aan de vragenlijst wenste de verzoekende partij niet mee te werken. Als reden om niet terug te keren naar het herkomstland geeft zij niet haar familieleven aan, maar stelt zij in België te willen blijven *“om een beter leven te hebben”*. De bestreden beslissingen zijn proportioneel genomen.

Voorts geeft de verzoekende partij geen concreet element aan ten bewijze waarvan zij zou kunnen aantonen dat zij een privéleven heeft opgebouwd in de korte tijdspanne dat zij in België verbleef.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privé- of familieleven aantoont.

Artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

2.7. De volgende opmerking van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen is correct:

“Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het artikel 13 van het EVRM, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.”

De aanvoering van artikel 13 van het EVRM is onontvankelijk om de reden die de verwerende partij uiteen zet.

2.8. In wat de verzoekende partij een derde onderdeel noemt, maar wat een tweede onderdeel is, voert zij de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij citeert artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Feitelijk verwijt zij de bestreden beslissingen niet met alle omstandigheden rekening te houden.

Dit onderdeel licht toe:

“7.2.2. 3ème Branche

41. L'article 74/11 de la loi dispose, en son premier paragraphe que :

«la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.*

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

42. Les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la Loi précisent que « Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2, de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité » (Doc. Pari. Ch., DOC 53, 1825/001, p. 23).

43. L'article 11 de la directive 2008/15/CE prévoit quant à lui que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou

- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée. Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...] ».

44. La Cour de justice a eu l'occasion de préciser dans son arrêt du 11 juin 2015 (CJUE, 11 juin 2015, C-554/3, *Z.Zh contre Staatsecretaris voor veiligheid en Justitie* § 54) s'agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE :

(...) si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours», « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de "danger pour l'ordre public", au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard» (points 50 à 52), et conclu qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte»

45. Dans cet arrêt, précisant qu'

« il convient de considérer que la notion de "danger pour l'ordre public", telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre

social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission» (points 59 à 62), la Cour a considéré que « que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers » (point 65)

46. Votre Conseil a eu l'occasion, dans sa jurisprudence, d'indiquer qu'il y avait lieu de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice, également dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée(CCE, 27 avril 2017, n°186135)

47. Les actes attaqués, pris par la partie adverse sur pied des articles 7, 71 /U et 74/11 qui ordonnent son éloignement et fixent la durée de l'interdiction d'entrée à deux ans reposent sur la considération que « il existe un risque de fuite ».

48. Votre conseil relèvera qu'il ressort des termes même des actes attaqués que l'affirmation selon laquelle le requérant peut « il existe un risque de fuite », est entièrement déduit du seul constat n'aurait pas de résidence sans autre précision permettant de comprendre sur quels éléments - autres que l'absence de la déclaration visée à l'article 5 de la loi - la partie adverse s'est appuyée pour affirmer le risque vanté.

49. Il appartenait à la partie adverse ; en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération « tous les éléments de fait et de droit relatif à sa situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de la décision. Si tel avait été le cas, la partie adverse aurait entre autre constaté que la peine du requérant avait été purgée et que les faits remontaient à plusieurs années.

50. Votre Conseil a déjà jugé :

« qu'il découle de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne, cité au point 4.2.2, que la partie défenderesse ne peut se fonder sur les seuls faits délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, au sens de l'article 74/11 § 1er, alinéa 4, de la Loi, mais se doit de prendre en considération, également, « tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation» et notamment « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission». Or, le Conseil observe, à la lecture de la décision attaquée, que la partie défenderesse s'est contentée de faire référence « la gravité des faits » et s'est abstenue de prendre en considération tout autre élément ».

51. La partie adverse justifie son ingérence dans l'exercice du droit au respect de la vie privée et familiale du requérant et son caractère proportionné du seul constat de la condamnation. Pourtant, une ingérence dans la vie privée et familiale n'est permise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure, qui dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à la partie adverse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre Le but visé et La gravité de L'atteinte aux droit de la partie requérante. Or les décisions ne disent mot de la manière pour le requérant d'exercer son droit aux relations personnelles avec ses filles mineures - droit

aux relations admis par la partie adverse - ni de sa relation de couple. Elle ne contient aucun examen de proportionnalité entre les mesures et leurs effets sur sa vie privée et celle de ses enfants - dont il n'est pas contesté qu'il se chargeait de l'éducation, sa compagne étant régulièrement hospitalisée - alors qu'une interdiction d'entrée de huit ans est imposée, rendant impossible tout retour durant cette période. Un juste équilibre n'a pas été assuré entre les intérêts en jeu.

52. La mesure d'éloignement assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans dans l'espace Schengen revient dans les faits à séparer définitivement une famille ce qui est totalement disproportionné. En ce sens, la Cour Européenne des droits de l'homme, dans l'affaire Berrehab contre les Pays-Bas, considérant les difficultés de se rendre du Maroc au Pays- a conclu qu'une mesure d'expulsion empêchait, en pratique, l'exercice de ce droit en violation de l'article 8 de la CEDH(Affaire Berrehab c. Pays-Bas (requête no 10730/84) arrêt Strasbourg 21 juin 1988.),

53. La motivation de la décision ne permet pas de révéler si la partie adverse a, en imposant une mesure d'éloignement assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans pris l'ensemble des éléments particuliers de la cause liés à la vie privée et familiale en considération.

54. En pareille perspective en se fondant sur la considération selon laquelle « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public » sur la seule affirmation précitée, ainsi que sur les constats, d'une part, de la condamnation dont le requérant a fait l'objet et, d'autre part, du caractère irrégulier de son séjour en Belgique la partie n'a pas suffisamment motivé ses décisions en fait et en droit au regard de l'article 74/11 § 1er, alinéa 4 de la Loi et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence mentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. Partant, la considération d'ordre public n'étant pas correctement motivée, celle-ci ne serait justifier raisonnablement et proportionnellement une ingérence dans le droit à la vie privée et familiale du requérant.

55. En conséquence, le moyen unique, en ce qu'il se fonde notamment sur la violation des articles 62 et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, de la violation de l'article 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs combinés à l'article 8 CEDH, au principe du raisonnable et de proportionnalité, est sérieux et susceptible de justifier l'annulation de l'acte attaqué."

2.9. Vooreerst merkt de Raad op dat de verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015, deels geciteerd in het middel, niet dienstig is omdat de grondslag van de bestreden beslissingen niet ligt in een gevaar voor de openbare orde dat de verzoekende partij zou vormen. Dergelijk motief is niet terug te vinden in de bestreden beslissingen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij betwist het motief dat stelt dat er een risico op onderduiken bestaat.

Dit motief is correct: de verzoekende partij weerlegt niet dat zij zich nooit bij de gemeente heeft aangemeld, illegaal in het land verblijft, geen poging heeft gedaan om haar illegaal verblijf te regulariseren en niet meewerkt met de overheid, wat steun vindt in haar houding tijdens de gehoren. Zij geeft evenmin het concrete adres en de naam van haar partner, zodat ook dit een aanwijzing is dat er een risico op onderduiken bestaat. De Raad acht het kennelijk redelijk te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen verkeerd zijn. Waar zij stelt dat met de aard en de ernst, vermoedelijk bedoelt zij het misdrijf, moet rekening gehouden worden, verwacht zij met de beslissingen die zich steunen op het vormen van een gevaar voor de openbare orde door de handelingen van de betrokkenen. Verder is er evenmin sprake van een bestaande veroordeling of een "straf", ondergaan door de verzoekende partij. Er wordt vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing een inreisverbod voorziet van twee jaar en niet een duur boven de drie jaar. Het onderdeel van het middel onder de nrs. 50, 51, 52 en 54 is niet dienstig. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij kinderen heeft. De tweede bestreden beslissing is niet in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet genomen.

In de mate dat de verzoekende partij herhaalt dat de bestreden beslissingen een scheiding teweeg brengen met haar familie, toont de verzoekende partij niet aan een duurzame relatie met de voorgehouden (onbekende) vriendin te hebben.

Integendeel met wat de verzoekende partij voorhoudt, motiveert de tweede bestreden beslissing voldoende en afdoende waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd: ze heeft zich niet in toepassing van artikel 5 van de Vreemdelingenwet aangemeld bij de gemeente, terwijl zij niet aantoonbaar in een hotel te verblijven. Dit is afdoende. De verzoekende partij deed geen poging tot regularisatie van haar illegaal verblijf en ze is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

De artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

2.10. In de mate dat de verzoekende partij de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, toont zij niet aan dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn genomen. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er wordt besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

2.11. De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN